

Kuoleman ihme

Elämä vakuuttaa meille monin tavoin ikuisuuttaan, ajattomuutta ja kuolemattomuutta. Meidän on kuitenkin koettava ruumiin kuolema, koska olemme kokeneet sen syntymänkin liittyessämme aineeseen ja aikaan. Emmehän olleet kuolleita ennen syntymistämme, kuinka olisimme sen kummemmin kuolleita kun ruumiimme jää käytöstä pois. Eihän kuollut voi syntyä elämään? Se joka elää ei ole koskaan kuollut eikä olematon missään vaiheessa. Yhtä suuri kuin syntymän ihme on myös kuoleman ihme.

Aineellisen kulkuneuvomme käytöllä on rajat. Jossakin elämämme vaiheessa meidän on jätettävä se joko fyysisen raihnaisuuden vuoksi tai saavutettuamme sellaisen vaiheen, että emme enää tarvitse sen palveluksia. Olemme sen avulla joko oppineet jotakin ja se on suorittanut tehtävänsä, tai sitten emme ole oppineet ja tarvitsemme toisenlaisen työvälineen ja työmaan. Sen saamme joka tapauksessa.

Vapautuminen ruumiin raskaista kahleista on kuin riisuisi vanhan palttoon pois päältä. Se on kuin jättäisi ruostuneen, oikuttelevan autonromun kaatopaikalle. Se on kuin astuisi pimeästä ja tunkkaisesta huoneesta ulos valoon ja raikkaaseen tuuleen. Se on suurenmoisen vapautumisen ja keveyden kokemus. Sitä todistaa myös se pieni tosiasia, että vastasyntyneet yleensä itkevät ensimmäiseksi tänne tultuaan mutta täältä poistuneiden kasvoilla on useimmiten onnellinen, helpottunut hymy. Hedelmöitymistään ja syntymistään odottavan lapsen minuus on samankaltaisessa tilassa kuin juuri maallisen elämän jättäneen ihmisen olemus.

Sille, joka hiljentymisen tietä pieninä hetkinä on saanut tuntumaa siitä, mitä voi olla olemassa aisti- ja aivomaailman taustalla, todellisen minän vapautuminen ruumiista ei tunnu epätavalliselta tai pelättävältä tapahtumalta. Päinvastoin, onhan tieto varmempaa kuin usko. Olet aina turvassa.

Kun olet oivaltanut aistimaailman harhat ja vapautunut niistä, olet tavallaan kokenut jo puolet Suuresta Vapautumisesta. Kun olet havainnut jakautuneen maailman taustalla olevan ykseyden ja löytänyt sielustasi tyyneyden, et ole enää erillisyyden tilassa ja olet kulkenut Suurta Vapautumista kohti. Kun koko sielustasi ja mielestäsi olet elämässäsi antautunut kaikkeuden johdatukseen ja saavuttanut universaalien rakkauden tilan, olet Suuren Vapautumisen tiellä jo niin pitkällä, että lopullinen aineen kahleiden kirpoaminen ei enää yllätä sinua. Kun hopealanka katkeaa, et enää koe kovin suurta muutosta. Ykseyden kokemuksesi muuttuu jatkuvaksi ja täyttää kokonaan sinun ikuisen olemuksesi. Olet osaltasi toteuttanut ajan ja aineen tarkoituksen. Et enää tarvitse niitä.

Heikki Juutilainen

ULTRA 11/2006